

TRẦN TÙNG CHINH VÀ MỐI DUYÊN NỢ VỚI AN GIANG

Phạm Hồng Ngọc*

Ngày nhận bài: 30/5/2019 - Ngày gửi phản biện: 10/8/2019

Tóm tắt

Bài viết này tìm hiểu những đặc trưng về đất và người An Giang trong truyện ngắn của Trần Tùng Chinh một cách toàn diện và sâu sắc. Bước đầu giúp người đọc có cái nhìn tổng quát về tác giả Trần Tùng Chinh: đôi nét về cuộc đời, quá trình sáng tác và mối duyên nợ của Trần Tùng Chinh với vùng quê An Giang. Chúng tôi cũng tập trung làm rõ đặc điểm của đất và người An Giang trong truyện ngắn của Trần Tùng Chinh trên phương diện nội dung để chúng ta có cái nhìn bao quát về vùng đất và con người ở An Giang, đồng thời, khảo sát đặc điểm nghệ thuật nổi bật trong truyện ngắn của Trần Tùng Chinh để thấy rõ phong cách sáng tác và nghệ thuật viết truyện của ông. Truyện ngắn của Trần Tùng Chinh đã góp phần làm phong phú cho văn học Đồng bằng sông Cửu Long.

Abstract

This article explores the characteristics of the land and people of An Giang in the short stories of Tran Tung Chinh in a comprehensive and profound way. The first step is to help readers have an overview of the author Tran Tung Chinh: his life, the process of writing, and the deep connection of Tran Tung Chinh with An Giang countryside. We also focus on highlighting the characteristics of An Giang and its people in the contents of the stories for a more comprehensive view of the land and people in An Giang. At the same time, we can appreciate the outstanding art presented in Tran Tung Chinh's stories through his style of writing and art writing. Short stories by Tran Tung Chinh contributed to enriching the Mekong Delta literature.

1. Trần Tùng Chinh - Từ nhà giáo đến nhà văn

1.1. Đôi nét về cuộc đời

Trần Tùng Chinh xuất thân từ gia đình ba mẹ đều là giáo viên ở An Giang. Quê nội của nhà văn ở thị trấn Cái Dầu, Châu Phú. Quê ngoại ông ở thị trấn Tri Tôn, huyện Tri Tôn

(trước đây là huyện Bảy Núi). Tuổi thơ Trần Tùng Chinh gắn bó sâu sắc với cả hai mảnh đất ấy. Sinh năm 1966 trong gia đình có sáu chị em, Trần Tùng Chinh lớn lên vào giai đoạn đất nước thời bao cấp nhiều khó khăn. Với nghề giáo, ba mẹ ông phải gồng gánh để sáu người con đều học hành thành đạt. Tuổi thơ của nhà văn khá vất vả. Dấu ấn quê ngoại Tri Tôn đậm đà và ấn tượng hơn trong sáng tác so với những trang văn viết về quê nội Châu Phú của tác giả.

* Trường THPT chuyên Trần Đại Nghĩa

Cũng chính trong giai đoạn vất vả ấy, từ môi trường gia đình, ba mẹ đã hướng ông và các chị em trong nhà đến việc đọc sách, yêu thơ ca, vun đắp tâm hồn ông. Dầu biết nghề giáo là vất vả, không giàu sang nhưng truyền thống của gia đình, cách giáo dục của ba mẹ đã có tác động lớn đến việc chọn nghề giáo của ông.

Tốt nghiệp Trung học Phổ thông năm 1983, Trần Tùng Chinh tiếp bước chị Hai, anh theo học khoa Ngữ văn trường Đại học Sư phạm Thành phố Hồ Chí Minh. Năm 1988, ông ra trường và về dạy cấp 3 ở ngôi trường Trung học Phổ thông Châu Thành. Nơi đây đã trở thành không gian nghệ thuật trong rất nhiều truyện ngắn viết về tuổi học trò của ông. Nhà văn từng tâm sự trên trang báo sinh viên Đại học An Giang rằng: “Tiếng “thầy” với mình đặc biệt lắm, nếu không muốn dùng một mỹ từ khác, là thiêng liêng lắm. Thật ra, tiếng “thầy” mình đã nghe khi còn rất nhỏ, khi ai đó gọi ba mình. Ba (và cả mẹ mình nữa) làm nghề giáo từ khi hai người chưa về cùng một nhà. Lúc đó, ở một ngôi trường quê, thời xưa cũ, khoảng thập niên 60, dân tình gặp ba mình là cúi đầu “chào thầy”, bắt kể ba vừa rời khỏi cổng trường tạt qua tiệm tạp hóa mua đồ hoặc được mời có mặt ở một đám giỗ, đám thôi nôi, đầy tháng ở nhà một ai đó trong thị trấn” [1].

Năm 1998, Trần Tùng Chinh chuyển trường Trung học Phổ thông chuyên Thoại Ngọc Hầu và một năm sau đó, nhà văn chuyển về giảng dạy ở trường Cao đẳng Sư phạm An Giang, sau này là trường Đại học An Giang và công tác ở Bộ môn Ngữ văn, Khoa Sư phạm từ đó đến nay. Bên cạnh nghề giáo, Trần Tùng Chinh vẫn đều đặn viết văn, viết về mảnh đất và con người ở An Giang, miền Tây

Nam Bộ. Đặc biệt, Trần Tùng Chinh còn phụ trách câu lạc bộ Văn thơ của trường Đại học An Giang với nhiều hoạt động nổi bật. Ông chăm chút và ươm mầm cho nhiều cây bút trẻ An Giang đam mê sáng tác, bổ sung vào lực lượng sáng tác trẻ hùng hậu của Liên hiệp các hội văn học nghệ thuật tỉnh nhà. Hiện nay, Trần Tùng Chinh là Trưởng Bộ môn Ngữ văn, Khoa Sư phạm, Trường Đại học An Giang. Công việc chính của ông là giảng dạy và nghiên cứu văn học. Tuy nhiên, ông vẫn dành thời gian cho những trang viết của mình, đặc biệt là viết cho thiếu nhi với một giọng văn trong sáng, hồn nhiên và tràn đầy tình yêu thương của một nhà giáo - nhà văn.

1.2. Quá trình sáng tác

Trần Tùng Chinh bắt đầu con đường văn chương với truyện ngắn *Tía ơi!* Năm 1992, tác giả Trần Tùng Chinh xuất hiện trên tập san *Áo Trắng*. Năm 1993, ông đạt giải nhì cuộc thi truyện ngắn do tập san này tổ chức. Những cơ duyên ấy đã giúp nhà văn gắn bó với *Áo Trắng* suốt từ đó đến tận bây giờ. Từ đó, thể loại truyện ngắn cũng gắn bó với ông đến thời điểm hiện tại. Các sáng tác của Trần Tùng Chinh bắt nguồn từ cảm hứng về môi trường học đường. Từ môi trường ấy, anh bắt đầu nung nấu những tác phẩm văn học dành cho tuổi mới lớn. Những truyện ngắn do nhà văn sáng tác như *Mùa thu vàng mưa nắng* (1998), *Thủ khoa* (2004), *Bâng quơ trên núi* (2006) hay gần đây là *Trại mùa xuân* (2017) có sức lôi cuốn đối với những ai đã từng là cô, cậu học trò hồn nhiên. Với đề tài nhẹ nhàng, gần gũi, dễ đi vào lòng người cùng giọng văn hóm hỉnh, duyên dáng, tập truyện ngắn của Trần Tùng Chinh dành trọn sự yêu mến của các

bạn trẻ mà nó dường như cũng đưa bạn đọc ở các lứa tuổi khác trở về với những ký ức đáng nhớ ngày xưa như trong các truyện: *Con gà trống*, *Chàng trai của năm*, *Chuột nhắt*, *Con bệnh*, *Bài học cho lớp trưởng*, *Bâng quơ trên núi*, *Cà phê không đường*,... Tác giả thổi hồn vào những câu chuyện của mình bằng những nét đặc trưng của miền Tây sông nước như: bơi xuồng, tắm sông, bắt chuột đồng, băng cầu khỉ, mùa nước nổi, những món ăn dân dã đậm chất Nam Bộ,... Những nét văn hóa, nếp sinh hoạt truyền thống, đặc trưng của miền sông nước tạo nên phong vị hấp dẫn, mới lạ cho những tập truyện dành cho “tuổi mười bảy bẻ gãy sừng trâu”. Những tập truyện ngắn dành cho thiếu niên như làn gió mát lành, tươi trẻ, làm tâm hồn người đọc nhẹ nhàng, thư thái và thêm sức sống.

Ở những chặng đầu tiên trên con đường sáng tác, Trần Tùng Chinh vẫn luôn cho rằng: “Tôi chỉ là một thầy giáo viết văn thôi, tôi không phải là nhà văn và cũng không có ý định trở thành nhà văn. Tôi viết cho tuổi mới lớn vì tôi yêu lứa tuổi này của chính mình và của bao lứa học trò yêu mến của mình. Tôi cũng chưa bao giờ thử sức viết ở một đối tượng khác, một lứa tuổi khác. Đơn giản vì tôi không tìm được cảm xúc nên không thể viết được” [4]. Tuy vậy, sau một thời gian dài ấp ủ, với sự từng trải của một tâm hồn đa cảm, anh cảm nhận sâu sắc những câu chuyện đời, chuyện người. Năm 2012, sự chuyển mình trong sáng tác của ông được đánh dấu bằng tập truyện *Bên giếng nước* và gần đây là tập truyện *Chuyến xe ngựa về Bảy núi*, năm 2017. Trong đó, truyện ngắn *Bên giếng nước* của Trần Tùng Chinh vinh dự đạt giải nhất truyện ngắn Đồng bằng sông Cửu Long lần IV năm 2011 và giải C của Liên hiệp các hội

Văn học nghệ thuật Việt Nam với tập truyện ngắn *Chuyến xe ngựa về Bảy núi* năm 2017.

Ở những tập truyện này, Trần Tùng Chinh chủ yếu viết về cuộc sống, con người Nam Bộ, về vùng đất An Giang mang những đặc trưng riêng thể hiện ở văn hóa vật chất và văn hóa tinh thần: *Lục bình*, *Lý lu là*, *Nước nổi*, *Khói đồng mùa xuân*, *Cô trò*, *Chuyện ngoài đồng*, *Lợi sông*,... Những thăng trầm của một kiếp người cùng những đau khổ đau cũng được nhắc đến đầy cảm thông, thấu hiểu của một nhà văn giàu tình người: *Thiên di*, *Khóc nữa đi Kim*, *Đón gió heo may*, *Đường còn xa lắm*, *Thủ khoa*, *Phố hiền*, *Nhà ngoại*,... Không chỉ làm sống dậy thời tuổi trẻ của bao người bằng sự tinh nghịch, ngô nghê của lũ học trò, truyện của anh còn làm thổn thức con tim những người đã trưởng thành qua những câu chuyện tình yêu đẹp nhưng còn dang dở, hay những buổi hẹn hò lãng mạn giữa thiên nhiên tươi đẹp của xứ sở An Giang. Tiêu biểu như các truyện: *Chuyến xe ngựa về Bảy núi*; *Cậu tôi*; *Tạnh mưa*; *Má ơi, con má*; *Lục bình*; *Hẹn chiếc áo xanh*,...

Có thể khẳng định rằng, Trần Tùng Chinh được nhiều độc giả biết đến với vai trò là một nhà văn của tuổi học trò với những tình cảm chân thành, mộc mạc, bình dị khi nói về tình bạn trong sáng, hồn nhiên, tình thầy trò cao đẹp qua mỗi tác phẩm của mình. Bằng tấm lòng của người thầy, Trần Tùng Chinh đặt hết tiếng lòng mình vào mỗi trang viết, viết cho thế hệ trẻ, cho chính những học trò thân thương của mình. Và không chỉ dừng lại ở tình yêu to lớn dành cho học trò, Trần Tùng Chinh còn gửi gắm những thương yêu sâu nặng hơn cho vùng đất nơi mình sinh ra, lớn lên.

2. Trần Tùng Chinh và quê hương An Giang

2.1. An Giang - miền quê gắn bó sâu nặng

Cuộc đời nhà văn Trần Tùng Chinh gắn bó với quê hương An Giang bởi lẽ An Giang không chỉ là nơi “chôn nhau cắt rốn” mà còn là nơi nhà văn sống, lớn lên và làm việc cho đến ngày nay. Tuổi thơ của tác giả gắn với cánh đồng, con kênh, con rạch và bao trò chơi trẻ con vùng nông thôn. Tuổi trưởng thành của ông mười năm đầu theo nghiệp phân bảng, gắn với vùng ngoại ô dù gần thị xã Long Xuyên nhưng vẫn thấm đẫm hương đồng gió nội. Tuổi trung niên của ông dẫu gắn với thành phố Long Xuyên hiện đại nhưng vẫn là vùng đất An Giang mang hơi thở của núi non, sông nước, đồng ruộng miền Tây. An Giang đã nuôi dưỡng tâm hồn ông để ông thành một nhà văn như ngày nay. Quê nội ở Châu Phú, quê ngoại ở Tri Tôn, ba mẹ là giáo viên giảng dạy tại An Giang, chính vì thế mà thời thơ ấu, những năm tháng thiếu niên, trưởng thành, với nhà văn, vùng đất này gắn bó như máu thịt. Nhà văn nổi nghiệp ba mẹ, là một giáo viên tại quê hương An Giang. Duyên nợ với mảnh đất thân thương này vì vậy có bao giờ dứt được. Thế nên, đọc truyện của Trần Tùng Chinh, độc giả sẽ không khỏi bất ngờ về một An Giang rất thân thương cứ hiển hiện trong suốt hành trình sáng tác của nhà văn.

Trần Tùng Chinh gắn bó sâu nặng với miền quê An Giang của ông. An Giang là một tỉnh thuộc miền Tây Nam Bộ, là nơi đầu tiên của vùng Đồng bằng sông Cửu Long tiếp nhận nguồn nước sông Mê Kông, có hai con sông Tiền và sông Hậu chảy qua. An Giang còn có các dãy núi hùng vĩ kéo dài liên tiếp nhau gọi là dãy Thất Sơn. Với nhà văn Trần Tùng Chinh,

những dãy núi chập chùng, liên tiếp; những địa danh quen thuộc của vùng đất An Giang: “Tri Tôn”, “Xà Tôn”, “Bảy Núi”, “Tức Dụp”, “Nhà Bàn”,... là rất đời thân thương. Tác giả cũng hiểu rất rõ văn hóa vùng miền, các dân tộc sinh sống ở An Giang. An Giang là nơi mà ngoài người Kinh là chủ yếu, còn có người Hoa, Chăm, Khmer. Vì vậy mà văn hóa của vùng đất này khá phong phú. Tất cả những điều ấy được đưa vào trong tác phẩm của nhà văn rất tự nhiên, chân thật và sinh động.

Có thể nói, An Giang là cái nôi nuôi lớn tâm hồn nhà văn Trần Tùng Chinh, là nơi có nhiều những huyền thoại linh thiêng từ khi mở đất, những nét đẹp đặc trưng của miền sông nước, lịch sử đấu tranh giải phóng dân tộc hào hùng đã khiến nhà văn không khỏi tự hào. Bên cạnh đó, An Giang với tác giả còn là nơi có nhiều đồi núi với bao huyền bí, những món ăn đặc sản mang dư vị rất riêng. Là người con sinh ra và lớn lên tại nơi đây, sao Trần Tùng Chinh có thể không tương tư, không khắc ghi để rồi thể hiện trên từng trang văn nhẹ nhàng, mềm mại.

2.2. Truyện ngắn viết về An Giang trong văn nghiệp của Trần Tùng Chinh

Đất và người An Giang là nguồn cảm hứng sáng tạo của Trần Tùng Chinh. Đọc những trang văn của ông, người đọc cảm nhận rõ tình yêu sâu đậm mà tác giả dành cho vùng đất này. Có thể khẳng định những truyện ngắn của Trần Tùng Chinh đều viết về vùng đất và con người An Giang. Viết về con người An Giang, nhà văn Trần Tùng Chinh phản ánh đời sống sinh hoạt gắn với môi trường sông nước và qua đó tác giả ca ngợi phẩm chất và tâm hồn của người An Giang. Sức hút trong những truyện ngắn viết về An Giang của Trần Tùng Chinh chính là ở lối viết giản dị nhưng rất dí dỏm của tác giả.

Trong những truyện viết về tuổi học trò, Trần Tùng Chinh biết nắm bắt tâm lý, ngôn ngữ của lớp trẻ để thể hiện vào tác phẩm của mình. Những nhân vật học trò trong các truyện ngắn của nhà văn vốn là những đứa con của vùng đất An Giang. Nhà văn dành sự quan tâm lớn cho đối tượng này. Trong truyện ngắn của Trần Tùng Chinh, sự ngây thơ, hồn nhiên hiện lên chân thực và sống động bởi tác giả viết về chính tuổi học trò của mình và viết về chính những đứa học trò mà mình giảng dạy. Những tập truyện đầu tay dành cho lứa tuổi học trò bên cạnh việc phác họa chân dung một thế hệ những người trẻ trưởng thành từ miền quê An Giang với đầy ắp những hoài bão, yêu thương thì hình ảnh sông nước, ghe thuyền cũng trở thành điểm nhấn gần gũi, quen thuộc về những người con An Giang nói riêng, người dân miền Tây nói chung. Các truyện ngắn như *Facebook thầy văn*, *Thủ khoa*, *Bâng quơ trên núi*, *Phố hiền*, *Mùa thu vàng mưa nắng*, *Khói đồng mùa xuân*, *Lý ngựa ô*, *Tên Dân tuổi Cọp*, ... là những truyện ngắn ghi lại tình cảm bè bạn, thầy trò ấm áp hòa cùng với nét văn hóa, nếp sinh hoạt đặc trưng miền sông nước An Giang luôn là phong vị riêng trong các sáng tác của tác giả. Nhà văn Trần Tùng Chinh mở ra cho người đọc những góc nhìn vô cùng thơ mộng về cuộc sống của miền Tây sông nước với những sinh hoạt vùng miền rất đặc trưng của An Giang, qua giọng văn hóm hỉnh, tinh nghịch và tươi trẻ.

Tập truyện ngắn *Bên giếng nước* là một trong những tập truyện đánh dấu sự đổi mới của nhà văn qua các trang viết. Bởi đó không chỉ là những truyện về sự ngây thơ, hồn nhiên trong suy nghĩ của tuổi học trò, mà còn là những con người với nhiều cảnh đời và những nghĩ suy cho phận đời, phận người. Tất cả làm nên bức

tranh sống động, giàu sức gợi và nhiều cảm xúc về đời sống của người An Giang. Nói về bản sắc vùng Đồng bằng sông Cửu Long thì có lẽ đây chính là truyện phản ánh rõ nét con người, vùng đất đồng bằng nhiều hơn cả. Đây là tác phẩm đã xuất sắc giành giải nhất cuộc thi viết *Truyện ngắn Đồng bằng sông Cửu Long lần thứ IV* năm 2011. *Chuyến xe ngựa về Bảy núi* là tập truyện ngắn thứ 8 của nhà văn - thầy giáo Trần Tùng Chinh. Tập truyện gồm 19 truyện ra mắt bạn đọc vào tháng 9/2017 đưa bạn đọc khám phá sông nước miền Tây qua những câu chuyện đời, chuyện người. Đó có thể là những mối tình không thành để lại cho người trong cuộc sự tiếc nuối day dứt hay là những toan tính tranh giành tài sản của các bà chị dâu với một cô em chồng. Đó còn là những hoàn cảnh không may mắn, những mất mát hụt hẫng của con người trong hành trình đi tìm hạnh phúc của mình. Không gian của những câu chuyện luôn xoay quanh những địa danh vô cùng quen thuộc, nổi tiếng của An Giang. Những nét đẹp xưa cũ của quê hương, những vật lộn bình trôi nổi trên sông, những làn sương mờ chập chờn hư ảo xuất hiện trong từng câu chuyện thật đẹp mà cũng thật buồn. Cảm xúc khi nhìn thấy những cảnh đẹp, đượm buồn của quê hương luôn mang lại cho người ta nhiều suy tư trong những bộn bề của cuộc sống.

Số lượng truyện ngắn trong văn nghiệp của Trần Tùng Chinh tuy không nhiều nhưng mỗi tập truyện khi phát hành đều để lại những dư âm, sức ảnh hưởng nhất định đến độc giả. Không quá dụng công vào cốt truyện, không quá cầu kì, trau chuốt trong cách thể hiện nhưng truyện ngắn của nhà văn khiến người đọc có nhiều xúc cảm. Những câu chuyện của nhà văn luôn mang trong đó một quê hương An Giang trù phú, tươi đẹp với những con người

thật thà, chất phác, chịu thương chịu khó, giàu tình cảm. Truyện ngắn của Trần Tùng Chinh là bức tranh của cuộc sống hàng ngày ở vùng đất An Giang với tình yêu, niềm hạnh diện và cả những suy tư, trăn trở của tác giả.

3. Trần Tùng Chinh trong làng văn An Giang

3.1. Vài nét về văn xuôi Đồng bằng sông Cửu Long sau 1975

Văn học Việt Nam sau 1975 phát triển mạnh mẽ, có sự nở rộ ở thể loại văn xuôi. Với nhiều nhà nghiên cứu, đây là “thời kì vàng” của văn xuôi Việt Nam. Nó đã mở ra cho các nhà văn những chân trời mới để khám phá và trải nghiệm về cuộc sống. Hàng loạt tác phẩm văn xuôi ra đời cùng với một lực lượng sáng tác đông đảo các nhà văn trẻ làm nên diện mạo đặc biệt cho văn học giai đoạn này. Trong sự phát triển ấy, văn xuôi khu vực Đồng bằng sông Cửu Long nói chung và khu vực An Giang nói riêng cũng đạt được nhiều thành tựu nổi bật.

Qua những trang văn của các tác giả vùng Đồng bằng sông Cửu Long, tính cách của con người Nam Bộ được khắc họa khá rõ nét. Đó là những con người trọng đạo nghĩa, hào phóng, lạc quan, thật thà, chân chất, nhân hậu,... Các tác giả văn xuôi Nam Bộ thường thể hiện rõ cá tính và bản lĩnh trong các tác phẩm của mình. Đa số các tác giả đều sử dụng rất thuần thục đặc trưng của ngôn ngữ Nam Bộ, hầu hết các truyện ngắn đều có chất giọng Nam Bộ rất rõ nét. Thể loại tiểu thuyết đã xuất hiện ở Đồng bằng sông Cửu Long khá sớm từ những năm đầu thế kỷ XX khi văn học quốc ngữ bắt đầu xuất hiện. Văn xuôi Đồng bằng sông Cửu Long cũng đạt được nhiều thành tựu. Trước 1975, đã xuất hiện một số nhà văn với tiểu thuyết nổi

tiếng như: Đoàn Giỏi *Đất rừng phương Nam*, Anh Đức *Hòn Đất*, Nguyễn Quang Sáng *Mùa gió chướng*,...

Đội ngũ tác giả văn xuôi Đồng bằng sông Cửu Long là sự kế thừa, tiếp nối của nhiều thế hệ qua nhiều giai đoạn. Lớp nhà văn trải nghiệm qua hai cuộc kháng chiến trường kì của dân tộc cùng lớp trẻ các nhà văn giàu nhiệt huyết tạo nên một đội ngũ không chỉ hùng hậu về số lượng mà còn cao dày về chất lượng. Các tác giả đã khẳng định được vị trí, tên tuổi của mình trước 1975 và vẫn có sức viết dồi dào, tiếp tục có nhiều đóng góp ở giai đoạn sau 1975 như Nguyễn Quang Sáng, Đoàn Giỏi, Anh Đức, Trang Thế Hy,... Sau 1986, làng văn vùng đồng bằng sông Cửu Long xuất hiện thêm nhiều cây bút mới nổi bật như Lê Văn Thảo, Nguyễn Ngọc Tư, Đoàn Văn Đạt, Nguyễn Lập Em, Ngô Khắc Tài, Phạm Nguyên Thạch, Ca Giao, Võ Diệu Thanh,... Đội ngũ ấy bao gồm cả những nhà văn được sinh ra, trưởng thành ở miền Tây và cũng có những nhà văn từ những miền đất khác nhưng có cảm hứng với cuộc sống vùng Đồng bằng sông Cửu Long đầy phong phú. Văn xuôi Đồng bằng sông Cửu Long sau 1975 tập trung phản ánh những đề tài về con người với tâm hồn, tính cách đặc trưng của người dân Nam Bộ: thân thiện, cởi mở, hào phóng, giàu tình cảm,... gắn liền với cuộc sống ruộng đồng, bủa giăng sông ngòi, kênh rạch,... mang đậm văn hóa Nam Bộ. Văn xuôi Nam Bộ thời kỳ này, trong đó có truyện ngắn, đã có những bước chuyển biến mạnh mẽ về việc sử dụng các phương thức nghệ thuật và có những thành công nhất định.

Trong sự phát triển của văn xuôi Đồng bằng sông Cửu Long, những năm gần đây, văn xuôi An Giang đã có những bước chuyển

mình vô cùng quan trọng với đội ngũ sáng tác trẻ, đông đảo, giàu nội lực, gồm nhiều thế hệ khác nhau và đã đạt được nhiều thành tựu nổi bật. Từ năm 1986 trở đi, văn học bước vào quỹ đạo đổi mới. Văn xuôi Đồng bằng sông Cửu Long có bước phát triển mới, đặc biệt là ở thể loại truyện ngắn.

3.2. Nhà văn Trần Tùng Chinh trong văn học An Giang

Những năm trở lại đây, An Giang có thể được xem là cái nôi ươm mầm những tài năng trẻ. Nếu như trước đây, An Giang nổi danh với nhiều tên tuổi lớn trong lĩnh vực văn xuôi như: Anh Đức, Nguyễn Quang Sáng,... thì hiện nay, trên văn đàn xuất hiện khá nhiều những tên tuổi trẻ trong làng văn An Giang như: Võ Diệu Thanh, Trần Tùng Chinh, Trần Sang, Trương Chí Hùng, Nguyễn Bàng,... Mỗi cây bút trẻ đều có những sở trường riêng và để lại dấu ấn của mình trong lòng bạn đọc.

Nhà văn hiện rất được độc giả chú ý là Võ Diệu Thanh. Võ Diệu Thanh bắt đầu viết từ năm 18 tuổi, đoạt giải nhất Văn chương Thủ Khoa Nghĩa do Hội Văn học Nghệ thuật An Giang kết hợp Sở Giáo dục và Đào tạo An Giang tổ chức năm 1994. Sau thành công của tác phẩm *Cô con gái ngỗ ngược*, tác phẩm đạt giải thưởng cuộc thi *Sáng tác Văn học Tuổi 20*, nhà văn Võ Diệu Thanh đã ghi dấu ấn đáng kể trong lòng độc giả ở thể loại truyện ngắn. Không khó để nhận ra điểm giống nhau giữa Võ Diệu Thanh và Trần Tùng Chinh là cả hai tác giả đều lấy quê nhà An Giang là nguồn cảm hứng.

Đa dạng trong thể loại và đề tài có thể kể đến tác giả trẻ Vĩnh Thông. Anh bắt đầu sáng tác từ năm 14 tuổi với những bài thơ dành cho

tuổi học trò. Sau một thời gian, Vĩnh Thông trưởng thành hơn và mạnh dạn bước vào khai phá mảng văn xuôi. Đến nay, nhà văn đã có các tác phẩm đăng trên Văn nghệ, Văn nghệ Quân đội, Văn nghệ Thành phố Hồ Chí Minh, Thất Sơn,... Mười năm trôi qua, Vĩnh Thông vẫn lặng lẽ viết, và ngày càng có nhiều đóng góp, cống hiến cho làng văn An Giang.

Đạt được nhiều thành tựu và có những đóng góp nổi bật ở thể loại truyện ngắn không thể không kể đến gương mặt tuổi trung niên Trần Tùng Chinh. Là nhà văn có một nền tảng học vấn bài bản, lại là một thầy giáo hết lòng vì học sinh, dù chỉ mới bắt đầu sáng tác từ thập niên chín mươi nhưng ông đã gặt hái được nhiều giải thưởng ở các cuộc so tài văn chương uy tín, của văn đàn Việt. Ông không đặt nặng vấn đề viết lách mà chủ yếu viết vì học trò, vì đam mê và luôn nuôi cảm hứng của mình trên trang viết. Sáng tác của Trần Tùng Chinh luôn mang đến những thông điệp nhân văn cho cuộc sống và cao hơn cả là muốn văn hóa đọc không bị mai một. Trần Tùng Chinh là một trong số rất nhiều cây bút trẻ có sự đóng góp tích cực cho văn học vùng Đồng bằng sông Cửu Long nói chung và An Giang nói riêng. Ông là cây viết giàu nội lực, là người truyền lửa đam mê, chấp cánh cho văn học tỉnh nhà. Đúng như nhận định của Lê Quang Trọng: “An Giang đang có một đội ngũ viết trẻ, tâm huyết, trình độ, có điều kiện học hỏi, giao lưu nhiều kênh thông tin tạo nên một dòng văn học trẻ An Giang đầy triển vọng” [2].

Trần Tùng Chinh đã đem đến cho độc giả một phong vị mới nhưng rất đỗi quen thuộc. Tại *Hội thảo Văn xuôi Đồng bằng sông Cửu Long thời kì đổi mới* nhà văn Hồ Tĩnh Tâm đã từng phát biểu: “Văn xuôi Nam Bộ vẫn thiên

về lối kể lấy cốt truyện làm điểm tựa, ít khi sa vào miêu tả dông dài; các tác giả viết bằng vốn sống là chính” [3]. Tiếp nhận truyện ngắn của Trần Tùng Chinh, chúng ta sẽ thấy sáng tác của nhà văn đã vượt qua những điều như nhận định trên vừa đề cập đến. Sự đa dạng về đề tài trong truyện ngắn của Trần Tùng Chinh khiến người đọc thích thú. Cái hay, cái riêng của Trần Tùng Chinh trong sáng tác đó chính là trong số hơn 52 truyện ngắn của nhà văn, các nhân vật là những con người chưa một lần nào bộc lộ cái tị hiềm hay thù hận dù trong những hoàn cảnh hết sức khó khăn, khắc nghiệt. Viết về đối tượng nào nhà văn cũng cho thấy có sự trải nghiệm, khám phá riêng, tạo nên dư vị riêng. Nhìn chung, ở bất cứ đề tài nào, tác giả đều có sự thể hiện một hướng đi mới với sự duyên dáng của một phong cách riêng như nhà văn Đoàn Thạch Biền đã từng nhận định: “Truyện ngắn của Chinh thường sử dụng nhiều ngôn ngữ và hình ảnh của miền quê Nam Bộ. Biết giữ những cái riêng của vùng đất mình đang sống, đây là ưu điểm đã giúp truyện của Chinh ít bị lẫn lộn vào truyện của các bạn khác” [4].

Trần Tùng Chinh với vốn sống và sự trải nghiệm của mình cũng thể hiện cái nhìn và sự lý giải về con người. Tuy nhiên, truyện ngắn Trần Tùng Chinh mang một nét riêng, không trùng lặp. Thiết tha với vùng đất và con người

Nam Bộ và chiêm nghiệm, trăn trở, băn khoăn về cuộc sống, con người miền Tây, đặc biệt là con người An Giang, là tình cảm được thể hiện rõ trên những trang văn của Trần Tùng Chinh. Truyện ngắn của Trần Tùng Chinh thể hiện sự đa dạng về đề tài và đối tượng phản ánh cùng với văn phong vừa giản dị, tinh tế vừa sâu sắc.

TÀI LIỆU THAM KHẢO

1. Trần Tùng Chinh, Thầy... - *Tản văn của Trần Tùng Chinh*, (18/11/2016), http://enews.agu.edu.vn/index.php?option=com_content&view=article&id=18391&Itemid=122.
2. Đăng Huỳnh, *An Giang “uom mam” văn học trẻ*, (24/05/2015), <https://baocantho.com.vn/an-giang-uom-mam-van-hoc-tre-a74934.html>.
3. Lê Văn Thảo, *Văn xuôi Đồng bằng sông Cửu Long*, (17/01/2012), <https://vanngheitiengiang.vn/news/Nghien-cuu-Ly-luan-Phe-binh/Van-xuoi-Dong-bang-Song-Cuu-Long-1453/>
4. Trương Thị Hồng Vân, *Trần Tùng Chinh: Áo Trắng - người bạn thân thiết trong cuộc sống của tôi*, (23/9/2007), <https://tuoitre.vn/tran-tung-chinh-ao-trang---nguoi-ban-than-thiet-trong-cuoc-song-cua-toi-220955.htm>.